

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 5. sušca 1857.

List 10.

ANTON ALOJZI

po Božjim usmiljenji in po milosti svetiga apostolskiga
Sedeža

Knezo-škof v Ljubljani itd.

**Vsim ljubljenim vernim Ljubljanske škofije
zveličanje in blagoslov v Gospodu!**

(Konec.)

Vidite tedej, ljubi moji! de Bog svojo lepoto, moč in velikost, svojo dobrotnost in ljubezin, svojo svetost in pravičnost mnogotero in svetlo spričuje; nebó in zemlja sta polna njegoviga veličastva. Ne dajte se tedej nikdar zapeljati; le kdor se Bogá boji, kdor Boga časti in hvali, sme čisto srečo upati in tem svetu in zveličansko veselje po smerti pričakovati.

Veste pa, de je Bog tudi še na posebno prečudno vižo svojo mogočnost in svetost razodel. Je pošiljal preroke, ki so z močjo duha in besede pregrešno početje ljudstva grajali in zatirali, in razsvitljeni z nebeško lučjo napovedovali tistiga, ki je sam le peklenski kači mogel streti glavo ter pravico in resnico utrditi na zemlji. Na zadnje pa je ljudem govoril po svojim edinorojenim Sinu; in ko so se stare oblube dopolnile s prihodam Jezusovim, po katerim so hrepeneli vsi narodje zemlje, so apostelnj veselo sporočilo od usmiljenja in ljubezni nebeškiga Očeta po celim svetu oznanili in z brezštevilnimi čudeži spričevali, de nobeno drugo ime pod nebam ljudem ni dano, v katerim bi zamogli zveličani biti, kakor ime Jezus. Kakor je le en Bog in en Kristus, takó je tudi le ena resnica in zveličanska gnada. In de studenci te resnice in te gnade do konca sveta teko brez pomanjkanja in brez pomote, je Kristus na podstavo prerokov in apostelnov eno cerkev zidal, in ji apostelna Petra za vidniga poglavarja dal. In njegova očitna sveta volja je, de ljudje vsih časov in vsih krajev to cerkev, kateri je tudi dar nezmotljivosti podaril, kakor svojo mater časté in vbogajo; kdor nje ne posluša, naj bo kakor nevernik in očitin grešnik, to je, brez upanja na večno zveličanje v nebesih.

Kdorkoli tedaj veruje Jezusovi besedi, ne more nikakor več dvomiti, kje de je najti zveličanska gnada in resnica. Katoliška cerkev hrani in varuje in deli ta predragi zaklad. Ta cerkev, zidana na skalo, ktera je Peter in njegov nastopnik rimski Papež, je kakor mesto na visoki gori; kdor svojih oči nalaš pred lučjo ne zatise, je ne more zgrešiti in tajiti. Ako vendar vidite, ljubi moji! de kateri te dobre in ljubeznjive matere ne spoštujejo, njene zveličanske nauke in svaritve zametujejo, ne dajte se motiti, zapeljani in zapeljivci so, katerikoli serce svoje matere ranijo z nepokoršino in nezvestobo. Zapišite si globoko v svojo dušo besedo sv. Cipriana: Nobedin ne more imeti Bogá za Očeta, kdor cerkve za mater nima. In ravno to je tudi, kar sv. Oče Papež v pismu od 17. sušca p. l. z

vso močjo očetovske ljubezni na serce položiti vелеvajo. Zatoraj vam rečem, de pastirje, ki so vam v Gospodovim imenu poslani v podučenje, poslušajte, in tako spolnite voljo Gospodovo, kateri pravi: „Kdor vas posluša, mene posluša“; spolnite voljo nebeškiga Očeta, ki je na Taborski gori zvoljenim učencam rekel: „To je moj ljubeznjivi Sin, nad katerim svoje dopadajenje imam; njega poslušajte“. Kakor serca teh učencov na gori, se bodo tudi vase enkrat v neznanim veselji topile; iz vere bote živeli vekomaj.

Tode vera mora biti živa, ki se v lepih delih ljubezni kaže. Ravno to tudi sveti Oče Papež v pismu od 17. sušca pretečeniga leta posebno omenijo. Spoznanje resnice brez dobrih del, pravijo, Bogú ne dopade, pa tudi del brez vere ne sprejema z dopadajenjem; v obojim, namreč v pravi veri in v spolnovanji zapoved obstoji ozka in težavna pot, ki pelje v življenje. Zató opominjajo z očetovsko skerbjo, de ne samó v katolíski veri vedno trdni in stanovitni ostanite, temuč tudi z dobrimi deli svoj poklic in svoje izvoljenje zagotovite.

Z deli ljubezni bote pokazali, de ste učenci tistiga, ki se je iz ljubezni do nas voljno grešnikom v roke dal, in ki je pred svojo smertjo rekel apostelnam: Novo zapoved vam dam, de se ljubite med seboj, kakor sim jest vas ljubil; iz tega bo svet spoznal, de ste moji učenci. Zares, ljubi moji! dobre dela, v katerih se bote trudili, bodo kakor sveta luč; njim, ki v temi zmot in v senci smerti sedé, bodo vžgale pravo spoznanje, de katolíška vera, ki take blage čednosti rodi, je edinoprava Kristusova vera, edinoprava pot k zveličanju; zmoteni in zapeljani bodo k zapušeni materi spet nazaj prišli in v njenim zavetji mir najdlj svojim dušam.

Pomnite posebno zdej v štiridesetdanskim postu, de stanovitna zaupljiva molitev nar tersi serca omeči in nar gostejši dušne teme prežene, de dela usmiljenja sploh od greha in smerti rešijo, in de dela zatajevanja in pokore Božjo pravico potolažijo in zaklade neskončniga usmiljenja odklenejo. Ako to storite, se bote kakor prave sinove svoje matere cerkve pokazali, ktera z neutrudeno skerbjo vse svoje otroke nevarnost pogube varuje, pa tudi zgubljenim ovčicam pod perute njene matrne ljubezni. „Hodite v ljubezni, kakor je tudi Kristus nas ljubil, in se za nas dal v dar in klavšino Bogú v prijetin duh“. (Efež. 5, 2.) „Z vso molitvijo in prošnjo molite vsak čas v duhu; in v tem čujte v vsi stanovitnosti in prošnji za vse svete“. (Efež. 6, 18.)

„Gnada bodi z vsimi, kateri ljubijo Gospoda našiga Jezusa Kristusa s stanovitnostjo“. Amen.

Kar dovolenje zastran mesnih jedi zadene, za letašnji štiridesetdanski post in za druge postne dni skoz leto vse to veljá, kar sim vam bil v lanskim pastirskim listu od 19. prosenca 1856 za pretečeno leto oznanil.

ANTON MARTIN,

po usmiljenji Božjim Lavantinski škof vse verne lepo pozdravim, in Vam iz srca vse dobro želim.

Preljubi! Bog nam je dal zdravo leto in dobro letino; bodi Njemu čast in hvala! — Ni bilo lansko leto prehudih nalezljivih bolečin, ne velike morije, ne hude ujime po naših krajih. Pridelali smo žita in vina dovolj in prejeli več dobriga, kakor smo zaslužili. Kaj pa hočemo mi Bogu dati? — Naša sveta katoliška vera nam tri posebne dobre dela kaže, s katerimi lahko Bogu vstrežemo, ako le hočemo; z njimi se naj lepše Bogu zahvalimo, če jih Njemu s čistim srcem darujemo. Te tri Bogu posebno prijetne reči so molitev, post in miloščja. Bolj pridno kakor do zdaj hočemo torej zanaprej moliti, po premoženji rajše vbogajme deliti, bolj zvesto se postiti in pritergovati Bogu v zahvalo za toliko dušnih in telesnih dobrot. — Svoje dni so se veliko bolj oestro postili, kakor zdaj; kakor nam stari ljudje pričajo. Ves štiridesetdanski post niso mesnih jedil okusili, se niso razun svete nedelje noben postni dan pred enajstim ali dvanajstim, in prve čase kersanstva ne pred solnim zahodom otežali; veliko vernih se je postilo ob suhim kruhu in vodi, po izgledu in nauku Jezusovim, ki veli: „Ozke so vrata in tesna je pot, ktera pelje v življenje! in malo jih je, kateri jo najdejo. — Kdor hoče za menoj priti, naj sam sebe zatajuje in hodi za mano.“

Ker pa veliko kristjanov v sedanjih časih čedalje huje na poti ostriga posta peša, jim dobra mati, sveta katoliška cerkev milo roko poda, in zapovedani post zlajša, naj bi verni kristjani polajšani post za toliko bolj zvesto in pa s hvaležnim srcem dopolnovali. V imenu naše ljube matere, svete katoliške cerkve Vam tudi jaz za to leto 1857 post polajšam in zapovedane postne dni napovem. (Nasledva postni red.)

To, preljube moje ovčice, je za postni čas naše svete katoliške cerkve materni glas; in Vi, verni otroci, ki ste to slišali ali brali, ne bodite terdiga srca, ampak slušajte svojo skerbno mater. „Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik“, govori Kristus. „Očeta ne bo imel Boga, kdor nima cerkve za mater: pravi sv. Ciprian. Bogu pa bodi potoženo, de je takih toliko po sveti, ki sveti post zaničujejo, in svete katoliške cerkve ne spoštujejo, ker prave vere niso.“

Otročiči! imamo potrebniga živeža in oblačila, imamo še ljubiga zdravja, hvala Bogu! le ene, naj potrebnejše reči nam od leta do leta huje pomanjkuje: prave, žive svete vere, brez ktere Bogu dopasti mogoče ni. Prava živa, delavna vera med nami umira, in močno se mi zdi, de se tudi nam polnijo Jezusove strašne besede: „Vam povem, de bo od vas vzeto Božje kraljestvo, in bo dano ljudstvu, ktero bo njegov sad dalo. — Povem vam, de jih bo veliko od izhoda in zahoda prišlo, in bodo sedeli v nebeškem kraljestvu; otroci kraljestva pa bodo pahnjeni v vnanjo temo; ondi bo jok in škripanje z zobmi“. — Zakaj pa? me bote prašali. Prava vera nas zapuša posebno iz treh vzrokov: ker veliko ceno prave vere premalo obrajtamo in dosti zanjo ne skerbimo; — ker po naši sveti veri prav ne živimo, njo v djanji zatajamo in druge pohujšamo; — ker brez vse skerbi dopustimo, de se nejevera in krivovera čedalje bolj med nami širata: te so tri najhuji znamenja, de prava vera naše kraje zapuša. Ne daj Bog, de bi nas zapustila!

Sveta vera čez vse velja in je po besedah Jezusovih zakladu podobna, ki je v njivi skrit, za ktero človek, kateri ga najde, vse proda in njivo kupi. — Sveta vera je drag biser ali zlahten kamen, za kteriga kupec vse svoje premoženje da, de biser dobi. Koliko se je Kristus

trudil, de nas je v pravi veri podučil; koliko so si apostelnj in njih nastopniki prizadeli, de so nam luč prave vere prižgali; koliko so naši rajni skerbili, de so nam zaklad prave zveličanske vere zapustili; nas pa gostokrat grozi h Božjemu nauku iti — starše malo skerbi svoje otroke — gospodarjem v misel ne pride svojo družino v pravi veri dobro podučevati. Tako se zgodi, de po malim odraseni kristjani še to pozabijo, česar so se v mladih letih naučili, in de poslednjič sami ne vejo, kaj verjejo. Ako med take slaboverne kristjane kak krivi prerok prileze, krivih naukov zatrosi in našo sveto vero zabavlja, hitro so taki slabo podučeni nevedneži pripravljeni nejeverske in krivoverske zmote poterčiti, in pravo vero zaničevati. Pride neverni ali krivoverni zapeljivec, in slabo podučeni žensstvu obljubi, de jo bo vzel, rada bo vero zatajila, de bo le moža dobila, kajti slepa srota ne pozna, kaj sveta vera velja. Česar malo obrajtamo, radi dober kup damo, de se Bogu usmili!

Sveta katoliška vera med nami umira, ker zvesto po njej ne živimo. Prinesli so te pred nekimi letmi v cerkev Božjo h svetimu kerstu, in namestnik Božji so te kerstili na ime Jezusa Kristusa, ker so tvoji botri (goteji) za tebe obljubili, de hočeš po sveti veri živeti, in se svoje vere ne sramovati. Premisli, kako pa zdaj živiš? — Mahomedanov (turkov) ni sram, se po svoji veri omivati, svoje poste deržati in svoje molitve očitno opravljati; koliko katoličanov se pa sramuje pokrižati se, vprico drugih ljudi moliti, se v petik in druge postne dni postiti, ker neverni ljudje vse te reči zaničujejo. Koliko se jih sramuje k spovednici iti in očitno k Božji mizi pristopiti! Koliko jih je med nami, ki se katoliški kristjani sicer imenujejo, pa po ajdovsko živijo, ljudi pohujšajo, in drugovernim priložnost dajo, našo sveto vero zaničevati. Taki mlačni, nezvesti katoličani in pa malopridni kmetje, od kterih Kristus govori, de so sicer vinograd prejeli, pa sadu svojimu gospodu o svojim času niso dali, temveč so mu hlapec, ktere je poslal, otepli, ubili, in mu poslednjič tudi njegoviga sina umorili. Gospod bo take nehvaležne kmete pokončal in svoj vinograd drugim dal.

Prava sveta vera med nami peša, in krive vere se natihama med nami širajo po besedah Kristusovih, ki govori: „Nebeško kraljestvo je podobno človeku, kateri je dobro seme vsjal na svojo njivo. Kadar so pa ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, in je ljulike med pšenico prisejal“. Lepa čista njiva je bila naša srečna Lavantinska škofija, z dobrim semenam prave katoliške vere obsejana; ni bilo ljulike nejeverstva ali krivoverstva med nami; in zdaj pogledajte, kaj smo včakali! V sredo med nas se je krivoverstvo vgnezdilo, po mestih in tergih, po vaseh in selih se krivi nauki sejejo, posebno pa po kerčmah (ošterijah) se krivovera oznanuje. Ako bomo brez skerbi spali, nam bo ljulika krivoverstva drago pšenico prave zveličanske vere Jezusove v kratkem prerastla in zadušila. In to bi za nas bila naj večja nesreča. (K. sl.)

Don Nikola Mazza

in njegove dobrotne naprave v Veroni, Padvi itd.

(Od dr. J. C. Mitterutzner-ja.)

Skorej vsak dan okoli poldne gre po ulicah mesta Verone — od st. Fermo proti st. Evfemii — visok, tenek mašnik: njegov bledi, prijazni obraz, njegovi sivi lasje, vsa njegova postava ima nekaj v sebi, kar spoštovanje obuduje. In zares, slehern Veronez pozna, pozdravlja in spoštuje tega moža. Njegovo ime je g. Nikola Mazza, ki je bil skoz veliko let, z imenitnim fizikarjem Zamboni-em vred, slaven profesor matematike na c. k. liceju Veroneškem, in še zmiraj eden naj večih dobrotnikov človeštva.

D. Mazza, rojen na Veroneškem, je že v 67. letu. Imel je ko mlad duhoven veliko premoženje in je želel ga Bogu v čast in bližnjemu v prid obrniti. Ker je imel zraven učenja tudi z duhovnim pastirstvom, zlasti s spovedovanjem opraviti, se mu je v tem dvojnem opravilu naj lepši priložnost razodevala, svoj denar v prid obračati. Vidil je pogosto pridne mladenčice z visokimi dušnimi zmognostmi v veliki stiski in revšini, in jim je pomoč delil. Zvedil je večkrat, da so sirote ali pa sicer od staršev zanemarjeni otroci obojiga spola v nevarnosti, da bi se v pregrehe ne pogreznili, in je pomagal, kolikor je premogel, ali z denarom ali pa s tem, da je take nesrečne k dobrim deržinam pripravil. Vender to mu ni bilo zadosti; premišljeval je, kako da bi zamogel v večji meri in stanovitiši pomagati. Sklenil je tedaj, dve napravi vstanoviti, eno za šolske mladenčice, drugo za mlade, uboge zapuščene deklice. Nad 15 let je, kar je iz unih 2 naprav še tretja vstala: za misijon v srednji Afriki. V prvo napravo ali sobivališče se jemljejo čisto ubožni fantiči, ki imajo namen se šolstva poprijeti. Imeti morajo: 1. izvrstne dušne zmognosti; 2. življenje brez graje, in 3. zdravo pamet, ker skušnja uči, da velikrat naj boljši glave (die sogenannten Genies) za djanško življenje malo veljajo. Rejenci imajo obleko, živež, stanovanje itd. čisto zastoj; morajo pa skozi in skozi iz vsih reči izvrsten napredek ali red imeti; kateri koli tega ne doseže, se ob koncu leta brez prizanašanja odpravi. Marsiktero leto jih je bilo po 25–30 sprejetih. Po dopolnjenim gimnaziju pokliče D. Mazza vsaciga posebej pred se in ga vpraša: „Moj sin! kaj misliš posihmal? K čemu misliš, da si poklican? Predvarti to reč pred Bogom in posvetovaj se s svojim spovednikom. V nekterih dneih mi pridi povedat. — Ako hočeš duhoven biti, zamoreš pri meni ostati. Se hočeš pa pravice ali zdravilstva učiti, ti je moja naprava v Padvi na ponudbo; naše življenje in hišni red ti je znan“. Ker ta predobrotni ustav že nad 30 let stoji, iz njega izhaja že nad 70 duhovnov, med njimi 10 vikših duhovnov (Erzpriester) in več učencikov, pa tudi več izvrstnih zdravnikov in pravnikov. Poslednje šolsko leto je bilo na c. k. liceju v Veroni 30 Mazzatovih rejencov s šolskimi darili obdarovanih. Število rejencov, latincev, bogoslovcev, pravnikov, zdravnikov je zdaj blizu 200.

Ženska naprava — dobro laško miljo deleč od une — obsega celo versto poslopj in je v nji blizu 300 oseb. Deklice se v nji prav dobro in lepo po keršansko odredjajo; uče se zraven navadnih šolskih reči tudi vsih mnogih ženskih del, da jih prav radi v boljši hiše za posle jemljejo, in že veliko število zmed njih je s spodobno omožitvo čedno preskerbljenih. Pričujejo številne učenice so iz naprave same.

V ti ženski napravi je zdaj 15 zamurk; v napravi mladenčev pa 8 zamurcov, katerih 4 so pretečeno jesen iz hartumske misijonske šole pripeljani (ta čas, ko sta tudi v Ljubljano prišla 2 tovarša unih 4). Ljubeznjivo Mazzatovo serce namreč tudi za uboge Kamove otroke gorko bije, ki so pod vročim afrikanskim nebniim pasam. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Nobena dežela v našem cesarstvu morebiti tako ne skerbi za lepoto in ozališevanje Božjih hiš kakor Slovensko in zlasti še tudi Krajnsko. Nove cerkve so dodelane in se delajo, altarji, križevi poti, orgle, mašne obleke itd., so vedno v delu, in v čast dežele bodi rečeno, da se umetniki kar skušajo, kateri bi enake reči lepši in umetniši izdeloval. — Kakor z drugimi rečmi, tako je zlasti tudi z zvonovi, v čimur sosebno je ta imenitni napredek, da si v novejših časih povsodi prizadevajo, lepo vbrano ali soglasno zvonilo napraviti, kar sleherniga človeka serce tako prijetno gine in tolikanj močno k svetim čutilam in k pobožnosti povzdiguje. Gotovo mikavno bo slehernimu, slišati, da je bilo pretečeno leto v ljubljanski zvonarnici 70

novih zvonov vlitih, kar je zares veliko število. Naj večji s 43 stoti je za Polhov gradec, s 35 stoti za novo cerkev sv. Janeza Kerstnika v ternovskim predmestju v Ljubljani. in s 30 stoti in 90 libr. za Gornji-grad na Štajarskim. Nad polovico tih zvonov je ostalo na Krajnskem, drugi so šli na Štajarsko, Gorisko, Istrijansko in Hervaško. Morebiti komu vstrežemo z naznanilom, da sta še dva dobra, nova zvonova izvrstniga blagá in glasú v g. Samasatovi zvonarnici vlita, ki se zamoreta za gotovi denar dobiti ali pa za stare zvonove zamenjati; eden tehta 12 centov, eden pa 5 centov in 19 funtov; mogel bi se pa do velike noči oglasiti, kdor bi želel kteriga imeti, ker potlej jih mende ne bo več dobiti. Ker se zvonovi v zimskim času ne vlivajo, bi utegnili to vstreči takim, ki želé prav hitro zvon imeti, ako se ravno za njih cerkev kateri s to težo prileže.

* Prejeli smo spet 1000 novih lepih sv. Cirilo-Metodovih podobic od Milostniga lavantinskiga Visokočastitiga kneza škofa, — le hitro po njih, da bo več molitve za naše ločene brate greke! — in pa „milo pozdravilo družbanam ss. Cirila in Metoda za poedinjenje ločenih grekov“, ki ga bo Danica prihodnjič razglasila. Pri ti priliki tudi opomnimo, da je 9. tega mesca god slovenskih apostolov, ss. Cirila in Metoda, torej ta dan in skozi osmino popolnoma odpustki za brate in sestre te bratovšine, ako zakramente sv. pokore in sv. Rešnjiga telesa vredno prejmejo in drugo potrebno opravijo. — Ker se močno poprašuje po „svetih pesmih“, nabranih po g. J. Volčiču, naznamimo de so že v natisu (vdruči) in se bodo v kratkim zamogle dobiti. — 27. u. m. zjutraj so šli Zagrebški vikši škof in kardinal skozi Ljubljano proti Rimu.

* 1. t. m. je prišel g. Jakop Daninger, učenik v apostolskim misijonu v Hartumu, in je v ponedeljek šel dalje na Dunaj. On je bil šel takrat v misijon kakor gg. Milharčič, Dovjak, Kociančič, Trabant. Možgan z g. Provikarjem samim. Čez 5 let je bil nekaj v Hartumu, nekaj v Gondokori, in tudi na popotovanji z g. Knobleherjem v Egipt, ko so bili l. 1853 novim misijonarjem naproti prišli; zdaj pa gre obiskat svoje starše, ki so v Au-u bliz Dunaja, in se po marsikterim terpljenji v svojem domačem obnebji nekoliko uterditi. Čez leto se misli zopet v Hartum vrniti, utegne se pa zgoditi, da bi mogel že prihodnjo novo misijonsko odpravo tje spremljati. Od prečastitiga gosp. Provikarja je prinesel:

Pozdrav in blagoslov vsim rojakam!

Rekel je, da so g. Provikarja pri naročevanju pozdravil neprenehama solze polivale, lepo znamenje ljubezni do svojih rojakov. Ako se tako vravná, da bodo zamogli svoje opravila popustiti, bodo prišli v Evropo, gotoviga se pa nič ne vé. Od g. misijonarja Možgana pravi, da je zadovoljin, se je v svojem misijonu pri sv. Krizu že tudi dobro zredel, in de hvali ondoto obnebe, ter ga povzdiguje še nad uno v Gondokori. Sploh pa pravi, da se morejo misijonarji tudi v Afriki le bolj z mladim narodom pečati, ker pri odraslih je malo upanja. Barjani, ker sami nobene vere nimajo, ne branijo svojih otrok v veri učiti, sami pa so le bolj vncemarni do nje, desiravno se jim njene sege lepe zdé. Vender pa dva odraslena, ker sta bila — ranjena na vojski — keršena, vsak teden v misijon prideta, desiravno sta 1–2 dni deleč od njega, kar je veselo znamenje, da jim je nekaj resnice, kadar se v kako reč za-vežejo. G. misijonar Ueberbacher si za misijon ob Beli reki veliko prizadeva; tudi bariškiga jezika se je že tako privadil, da je potrebne cerkvene pesmi vanj prestavil, ki jih g. Daninger seboj na Dunaj nese in jih bo dal ondi natisniti. Zvolili so g. Provikarja za to novo slovestvo novo slovensko pisavo, ker je lažji, prestejši in jeziku primerniši mem družih. Veči upanje delajo za misijon na Beli reki in sploh ob gornjih krajih, ko bo Sueška ožina prekopana ter bo prekop srednje z rudcem morjem ve-

zal, ker potem se bo zamoglo v malo dnéh ali tednih v Gondokoro priti. Še povémo za marsikteriga mikavno novico, de glasovitni Moga, ki je bil s g. Provikarjem v Egiptu, ni umerl, kakor se je sploh mislilo, ampak še živi. Pomota od todi izhaja, ker je neki drug Moga, posebin misijonov prijatelj, na vojski konec vzel. Ta Moga pa še večkrat v misijon pride, rekoč: „Doto (pozdrav)! Daj mi kaj!“ zastran vere je pa tak, kakor drugi odraseni; vender upamo, de bo še otét, ko je imel že toliko z misijonom opraviti. Naše molitve so vsi potrebni. — Ravno beremo v listu Visokočastitiga knezo-škofa lavantinskiga še tole: „Ravno sim prejel list od gospod Možgana iz srednje Afrike. Bil je sromak dolgo na trešliki bolan; pa zdaj že bolje izhaja. Tovarša nima in zlo po njem zdihuje“. — Merzlca (trešlika), pravi g. Danninger, je le prvič nevarna, ko jo pa človek preboli, ni potlej grozna, akoravno še prihaja.

I' *Sturji* pri Ipavi je bila pretekli pusti ponedeljik po dolgim pripravljani slovesno keršena in med sv. mašo obhajana 28letna R. H., rojena v št. Jurji na Ogerskim, ki je iz judovstva v sveto keršansko katoliško cerkev prestopila. Bila je naslednjic z nekim Parcam A. R. poročena.

Drobtine.

Norci plešejo. Ta pregovor, ki so ga že Rimljanje imeli, se je v dunajski norišnici po besedi spolnil, kjer so bili norcam pustovanje z godbo, plesam, igrami, jedjo in pijačo napravili, de bi kratkočasi tem nesrečnim k razvedrenju njih temniga in zmoteniga duha pripomogli. Vse je bilo pod modrim nadzorništvom, in norci so se mende prav redno obnašali, gotovo pametniši mem mnozih nenorih plesavcov. Ne vodijo jih pa samo na pustovanje kar se norcam ne more zameriti, ampak „tudi v cerkev k sv. maši in pridigi. k spovedi in sv. Obhajilu“, je rečeno v naznanilu.

Kdor resnice ne sprejme, ga Božja kazen zadene. Rimski cesar Valens je bil arijanski krivi veri močno vdan, in je katoliške kristjane hudo zatiral, ter jim njih pravice kratil. Eniga dne pride pušavnik Izaci k njemu in ga oistro posvari, ali cesar se ne zmeni zato. In ko se ravno cesar na vojsko napravlja, pride drugi dan pušavnik zopet k njemu, in ga opomni kakor poprejšnji dan, ako katoliškim kristjanam njih pravice ne poverne, de bo na vojski poginil. Ali cesar neče resnice sprejeti, temuč oistro in serdito veli služabnikom, tega pušavnika ne več k njemu pustiti. Tretji dan pride spet pušavnik, ravno ko se je bil cesar na konja usedel, prime konja za berzde, in še cesarja opomni, de naj katoliškim kristjanam poverne njih pravice, ako on tega ne stori, bo na vojski umorjen. Ali cesar ves togoten veli pušavnika v ječo vtakniti, de ga hoče zato oistro kaznovati ko iz vojske pride. Cesar odrine na vojsko, boj se začne, cesarske trume so zmagane. Tudi cesar se v beg podá, med potjo se v kmetiško bajtico skrije. Sovražnik pa za njim pride, bajtico zasmodi, in cesar v arijanski krivi veri nesrečno pogine. Spolnile so se besede pušavnikov: „Kdor resnice ne sprejme, ga v kratkim Božja kazen zadene“. Korene.

Vse k dobrimu.

Navadi se človek, zmiraj misliti: „kar Bog pošlje; je dobro, naj že meni dožro ali hudo dč.“

Pozno v noč pride pobožen modrijan pred neko mesto, kteriga vrata so bile vže zaperte; nihče mu jih ni hotel več odpreti; lačen in žejin je mogel pod milim nebam prenočiti. Misli si pa: „kar Bog pošlje je dobro“, in se vleže.

Zraven njega je stal njegov osel, zraven osla je stala svetilnica, zavoljo večji varnosti ondotniga okroga. Na naglim vstane velik piš, in svetilnica ugasne; in lev pride in

razterga osla. Modrijan, prebudivši se ne vidi osla in svetilnice, in reče: „kar Bog pošlje je vse dobro“, in miren pričakuje jutranje zarje.

Ko zjutraj k mestnim vratam pride, jih najde odperete, mesto pa razdjano in poropano; tropa roparjev je bila po noči v mesto prihrula, in je ravno v ti noči vse prebivavce vjete odpeljala, in pomorila.

Le on sam je pri življenji ostal. Na to si misli: ali nisim rekel, de „vse kar Bog pošlje je dobro“. Torej večkrat še le zjutraj vidimo, zakaj nam Bog zvečer kaj odreče.

Korene.

Kaj je treba k postu? Pervič, se mesnih jedi zderžati. Drugič, de se sme ob postnim dnevu le enkrat do sitiga najesti. Velik greh bi bil, ako bi se taki, ki je k postu zavezan, dvakrat ali večkrat do sitiga najedel.

Poskušnje. Ko je bil Tobija veliko preterpel, mu je rekel veliki angel Rafael: Ker te je Bog rad imel, te je mogla poterediti.

Pobožne narodne pesmi.

(Nabral v Verhniški okolici, nekoliko poravnal in na poskušnjo dal P. Hicinger).

Hvala za Božje dobrôte.

Pojte, pojte, drobne ptice,
Preženite vse meglice;
Naj le sije solnce
Mi na drobno serčice.

Pa Marija, ljuba Mati,
Nam se hoče pomagati
Zdaj in tudi zadnji čas,
Ko se duša loči od nas.

Ptičice lepo pejojo,
Hvala čast Bogu dajejo
Za vse gnade in dari,
Ktere nam z nebes deli.

Kadar duša gre iz telesa,
Angel spremi jo v nebesa;
De Boga častila bo
Gori s svojo vso močjo.

Rožice je ni brez duha,
Duša ne živi brez kruha,
Ne brez kruha živiga.
Jezusa premiliga.

Grešnik išči zdaj pokore,
Ko veljati še zamore;
Če pokoro tù storiš,
Lahko milost tam dobiš.

Po svetim obhajlu.

O Jezus, Božji Sin!
Uteha bolečin,
Moj sladki mir!
Ze duh objema te.
Ze živa te serce.
Si spolnil mi želje.
O moj Pastir!

Zdaj te se posvetim:
Le tebi ves živim,
In umerjem;
Čez dan za té budim,
Ponoči tebi spim;
Tvoj zdrav sim, če zbolim
Se nate ozrem.

Telo in Rešnja kri
Naj vedno me živi,
De grešna moč
Me več nikdar, nikdar
Od tebe, živi altar!
Od tebe, rajski dar!
Nikar ne loči.

Janez.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. N. P. v R.: Smo poslali, mende že v roki imate.
— G. M. F.: Prejeli imena novih bratov ss. Cirila in Metoda. Hvala za spis, — prosimo nadalje. — G. — ff — : Hvala! —

Mili darovi.

Za misijon v Indii:

Za čast. nune v Indii 50 gold. — Neimenovana gospa 20 gold. — Nektore keršnice 1 gold. —

Današnjemu listu je pridjana 5. pola razlaganja zakonskih postav.